

Montepío Català.—La Junta de Gobierno, usando de la facultad que le concede el art. 45 de los Estatutos en su párrafo 1.º, convoca reunión general extraordinaria para el lunes 11 del corriente, á las ocho y media de la noche, á fin de tratar de «La Unión defensora del Socorro mutuo».

La sesión tendrá lugar en el Círculo de Ultramarinos (Obispo, 4, 1.º) y empezará con puntualidad si hay mayoría de concurrentes, ó media hora después con los que asistan, á tenor de lo prevenido en el último apartado del artículo 48.

Se recuerda que, según dicho artículo, la asistencia á las Juntas generales es obligatoria para todos los asociados residentes en Barcelona, y que aquel que no dé aviso ni concurra, si enfermase durante los ocho días siguientes al de la Junta, no cobrará subsidio en su enfermedad.

Lo que se publica para conocimiento de todos y por si alguna de las personas asociadas no hubiese recibido invitación particular.

Barcelona 6 de Mayo de 1897.—El Presidente, José M.ª Pous.

Joseph Feliu y Codina

No era pas d'avuy que 'l coneixiam: anys ha que 'ns honrábam ab la seva amistat.

Encara havia de donarse á contèixer com á un de 'ls mes celebrats autors de 'l Teatro català y un de 'ls mes notables de la escena castellana.

Feliu y Codina usaba llavors un pseudónim que no ho semblaba: 'l nom que 's posaba com autor era *Joseph Serra* qual nom pòt véure'l tothom en la portada de la seva comedia *Un mosquit d'arbre*, estrenada fa mes de 30 anys en l' antich teatro de l' Odeón ab éxit gran.

¡Si n' havia escrit desde llavors d' obras teatrals! (1) ¡si n' havia obtingut d' aplausos! ¡si se n' havia vist de festejar! ¡si n' havia alcansat de fama justa!

Diguího la escena catalana, enriquida ab gran número de produccions degudas á 'l seu talent, totes ben pensadas y mellor escrites: diguího lo teatro castellà contemporani, ab *La Dolors*, *Maria del Carmen*, *Miel de la Alcarria* y altrás comedias preciosas.

Pero ja no n' obtindrà mes de triunfos: aquell talent ha desaparegut; aquell amich ja no existeix: la Mort inexorable s' ha cebat en ell.

Es una desgracia per' las lletas patrias. No es sols Catalunya que sent la perdua de un de sos ingenis; és Espanya tota la que pert un de sos predilectes escriptors dramàtics.

(1) No posem los títuls perquè van tots en la magnífica poesia de D. Lluís Millà, publicada en lo present número.

PERIÓDICH INDEPENDENT, REGIONALISTA,
de Literatura, Art, Montepíos, Varietats,
Noticias y Anuncis

Direcció: MUNTANER, 112, 4.ª - 1.ª — Administració: TALLERS, 45, 1.ª

Per aquet motiu la mort de Feliu y Codina, ocorreguda sobtadament, ha estat sentida de una manera especial: tothom creya que li esperaban nous dias de gloria.

La Providencia ho ha disposat d' altra manera. Respectem sos inexcrutables designis. Plorem á l' amich; dediquemli un trist recort; tinguem una oració per la seva ànima, y consolemos pensant que ha passat á una altra vida mellor.

Rebi sa familia 'l testimoni de nostre sentiment, qu' és gran.

J. P.

Caminar per mal camí

V y ÚLTIM (1)

En l' article passat déyam que seguint las petjadas de 'ls que 's creuen sèr los millors de 'ls millors entre 'ls catalanistas, á 'l pensar haver obtingut ja casi be 'l suspirat triunfo regional, podria succehirlos lo que passa á aquellas criaturas quant volen la lluna á 'l véurerla bonica á través de l' aygua á 'l fons de una galleda, que á 'l tocar l' aygua 'ls fuig la lluna y 's quedan á la *idem* de Valencia. Y això, que és una vritat, ho corrobora *La Renaixensa* en son número de dimecres darrer, quant diu que «han vingut ordres de Madrit y han comensat los treballs patriòtics en contra de 'ls elements catalanistas pèra desallotjarlos de per tot arreu y especialment de certas corporacions, etc.»

Ja en altra ocasió havíam dit nosaltres, fent catalanisme pràctic, que 'ls esforços de 'l regionalisme català han de dirigirse á 'ls centralistas per convènce'ls de la bondat y justicia de la causa nostra, y que això no 's conseguirá insultant á 'ls castellans y á 'l Poder central, de 'l qual necessitem per' que sigan implantadas, mes ó menos tart y ab mes perfecció ó ab menos, nostras aspiracions nobles y patriòticas.

Pero 'ls bons directores de las forsas (?) regionalistas se las pintan felissas fent actes ab aparato de guardopía, y 's pensan que obtenir éxits arrelats y ex-

(1) Véginse 'ls números 325, 326, 327 y 328.

pontanis entre 'ls patriotas verdaders, és tan fàcil com preparar ovacions á 'ls amichs en un teatro; y per 'xo, seguint aquell sistema fan soroll, y s'enganyan á 'l pensar que aquell número de amichs incondicionals, adherits ab entusiasme, y de 'ls que disposan en absolut, són la viva veu y representació de tot lo país.

Los *guimeristas* són de 'n Guimerá, com los diletants *moreristas* són partidaris musicals de 'l modernisme de 'n Morera; constituint uns y altres lo núcleo de 'ls *lligats*, que van ellá ahont se 'ls indica per donar fé de vida (encara que aqueixa siga restringida) á una causa qual verdadera vida és exuberant y arrenca de 'l fondo de 'l cor de tot lo poble catalá per mes que aquét no fa pas alardes ridiculs de la intensitat de son amor patri.

No 's digui que exagerém: ¿s' estrena un obra catalana de Fulano? Donchs ja és segur que 'l teatro estará plé de amichs que olegarán la opinió de 'ls indiferents y de 'ls imparcials. ¿Se canta un ópera de Mengano, qui 's diu que ha escrit música catalana? Ja 'ls teniu á aquells mateixos prenent bitllet per anar á 'l lloch de l' *aconteixament*, que 'lls aixís lo consideran. ¿S' organisa una Assamblea? Los apassionats de *La Lliga* y 'ls entusiastas de 'l modernisme masical agafan la maleta; y avuy á Girona, com avans á Manresa, á Reus, á Balaguer ó á Olot, marxan contents segurs de la victòria, tota vegada que en las posiciones que han de ocupar no hi troban may enemichs ni adversaris, puig ja 's cuydan ells que no n' hi vagin.

La opinió per 'lèr soroll la portan casi sempre á la butxaca; pero la opinió pública de la majoria, com que és molt gran y no 'ls hi cab, no poden emportársela.

Per aquet motiu lo que resulta de semblant procedir no dona mes que molt soroll y pocas nous, perque com no tothom sab aquets detalls, desde fora molts consideran que 'l catalanisme és realment lo que se 'ls fa saber, y á 'l considerar lo fi que hi entreveghen, lo combaten, li fan guerra y procuran no deixarlo prosperar.

Aquet y no altre és lo resultat de caminar per mal camí.

¿No valdría, donchs, mes procedir ab mes cautela, ab mes càlcul, ab major prudencia, ab major diplomacia?

Nosaltres—y ab nosaltres molts catalans de cor que callan—pensem que sí, y opinem que las cosas se han de preparar be, las ideas s' han de esparramar ab cuydado per recullirne fruyt, tal com fa 'l pagés á 'l llensar la llevor, que ha de tenir la terra preparada.

Ja portem observat de temps ensá, que á 'l catalanisme li manca 'l bras popular, la part obrera.

S' ha de buscar son valió concurs, y aixó no s' podrà obtenir fins que la maynada aprengui de sèr catalanista ja en las aulas, fins que hi aprengui á llejir y escriptur, á enterarse de la historia nostra; en un mot, fins que la gramática siga allí basament de la columna que ha de sostenir la idea de la causa regional.

¿Per qué s' ha lograt ara mateix lo decret d' agregació? Perque estava en incubació la cosa y s' ha presentat ocasió oportuna.

Donchs si tinguéssim apunt lo llibre que pogués servir per implantar oficialment la ensenyansa catalana en las escuelas, y no 's fés continuada befa de 'ls

castellans, y 'ls periódichs que blasonan de catalanistas purs no 'ls insultessin un jorn y altre, y 's procurés aprofitar la ocasió, no deixaria de presentar-se aqueixa en las esferas gubernamentals de 'l centralisme (tal com ara s' ha presentat propicia per la agregació de 'ls pobles á Barcelona), y obtingut lo decret—que un decret bastaría,—'ls fills nostres apendrian á sèr catalans en las escuelas, y a 'l sèr homes portarien inculcadas, molt mes que avuy, ideas de amor á Catalunya; y com que desde 'l náixer fins arribar á la joventut anirían guiats per sentiments de patria, allavors hi hauria un verdader é imponent exércit que sense guerrear guanyaria la batalla, y lluhiria 'l Sol que ha de retornar á Catalunya la grandesa y felicitat que tots per ella desitjem, felicitat y grandesa que de molt no és tan fàcil alcansarlas mentres se continui caminant per mal camí.

P. DE R.

Joseph Feliu y Codina

Era un autor eminent
surtit de 'l *Rovell de l' ou* (1)
ab mes aromas y toyas
que *La Rambla de las Flors*. (2)

Com no era cap *Mosquit d' arbre* (3),
may *La tuna* (4) com fan molts,
corria ab *Fadrins externs* (5)
que 'l *Mas perdut* (6) tenen tots.

Tampoch *A ca' la sonàmbula* (7)
á consultarli la sort
de *La filla de 'l marxant* (8)
va anarhi may molestós.

Sempre ferm y en franca lluyta
era *Mestre de minyons* (9)
que may *Un pis á l' ensaxe* (10)
no poquè plantarli, no.

Las obras que en nostra parla
produhi, donaban goig:
eran d' aroma y riquesa
Gra de mesch (11) y *Bolva d' or*. (12)

Fujint de *Cofis y mofis* (13)
se 'n aná á Madrid resolt,
qu' és talment com si diguèssim
que va anar *De 'l ou á 'l sou*. (14)

Va anarhi ab *Un libro viejo* (15)
que no 'l va llejir tothom,
pero á 'l últim *La Dolores* (16)
va exclamar: «¡aquí estoy yo!»

Desde aquell precis moment,
Espanya sens distincions,
va dir que eran *Miel de Alcarria* (17)
las obras d' aquest autor.

(1) *Lo Rovell de l' ou*, sarsuela en 2 actes, col·laboració ab D. Frederich Soler.

(2) *La Rambla de las Flors*, sarsuela en 2 actes, col·laboració ab D. F. Soler.

(3) *Un mosquit d' arbre*, comedia en 1 acte.

(4) *La Tuna*, sarsuela en 3 actes.

(5) *Los fadrins externs*, comedia en 3 actes.

(6) *Lo Mas perdut*, comedia en 3 actes.

(7) *A ca' la sonàmbula*, entremés en 1 acte.

(8) *La filla de 'l marxant*, drama en 3 actes, col·laboració de Pitarrá.

(9) *Lo Mestre de minyons*, caricatura en 1 acte.

(10) *Un pis á l' Ensaxe*, comedia en 1 acte.

(11) *Lo grá de mesch*, comedia en 3 actes.

(12) *La Bolva d' or*, drama en 3 actes.

(13) *Cofis y mofis*, comedia en 3 actes.

(14) *De 'l ou á 'l sou*, comedia en 1 acte.

(15) *Un libro viejo*, drama en 3 actes.

(16) *La Dolores*, drama en 3 actes.

(17) *Miel de la Alcarria*, drama en 3 actes.

Per' acreditar la fama,
per' sellar mellor son nom,
vinguè *Maria del Carmen*, (1)
Real moza (2) com no n' hi ha dos.

Figurant sempre en la llista
de 'ls primers per just honor,
Confesión general (3) eran
los aplausos de tothom.

Ha mort quant la patria escena
mes necessita autors bons.
Ha mort quant d' ell s' esperaban
mes richs joyells y primors.

En las fullas de la Historia
tè conquistat un bon lloch:
lo nom *Feliu y Codina*
s' ha de grabá ab lletras d' or,

LLUIS MILLÀ.

Secció de Montepíos

Interpretació de un article

No creyem que hi hagi cap legislador que per' estalviar-se pérdrer horas de repòs, vulgui aprofitar com a *cúralo* todo un article de 'l reglament de 'l Montepío de la *Virgen de las Mercedes* que diu: —De las atribuciones de la Junta Directiva.—Art. 58.—XI.—*Resolver cualquier duda que se suscite referente a subsidios u otros objetos relativos al Montepío*; ni tampoch pensem que 'l que 'l va redactar se trenqués lo cap per' donar lloch á que s' *interpretés* a'l revés lo que diu ben clá un altre article de 'l mateix reglament, com ha succehit, ja que la Junta Directiva de aquell montepío, apoyantse en lo que havem transcrit, resolguè de 'l modo que direm un cas que de plé está dintre l' article 22 que diu: «Si algún socio enfermase fuera de esta ciudad, pero dentro del antiguo Principado de Cataluña, tendrá opción á los mismos subsidios señalado en el artículo 14, observando las formalidades siguientes:

I Avisar por escrito al Director, acompañando la certificación de un Médico-Cirujano, visada por el Párroco de la población en donde resida el doliente.

II Repetir el aviso certificado cada ocho días hasta que cese la enfermedad, en cuya última certificación expresará el facultativo los días que la enfermedad haya durado.

Este documento deberá ser autorizado y sellado por el Cura Párroco y el Alcalde.»

Coneguts los dos articles copiats, debem fèr constar que no citarem cap nom per' que no 's cregui que tenim passions ó antagonismes á personas determinadas; ans al contrari, tots los socis nos són iguals y 'ls hi tenim moltes consideracions, y en particular a'ls que forman la Directiva, ja que tots se las mereixen; y si sols volem censurar un acort pres en Junta general de 'l dia dos de 'l corrent, y que com *aygua de borraixas* ni aproba ni desaproba lo comportament de la Directiva a'l prescindir de 'l art. 22, sense altre apoyo que 'l punt 11 de 'l art. 58. Donat lo precedent de dita Junta general, las Directivas poden convertir (si ningú diu res), lo reglament en *paper mullat* y fèr lo que creguin convenient a'l resol-

(1) *Maria del Carmen*, drama en 3 actes.

(2) *La real moza*, drama en 3 actos.

(3) *Confesión general*, diálech en 1 acte.

Feliu y Codina tenia també estrenat *Lo senyor padri*, comedia en 2 actes; *Lo tamboriner*, comedia de màgia en 3 actes; *Lo pont de 'l diable*, comedia de màgia en 3 actes; *Lo Babbadà*, drama en 3 actes; *La dona d' ayga*, màgia en 3 actes, col·laboració de Pitarra; *Lo rústich Bertoldo*, d' ell, Pitarra y Molas y Casas; *El testamento de un brujo*, comedia en 4 actes, obra d' espectacle, estrenada en l' antich teatro Circo de Madrid que 's cremá junt ab lo decorat, impossibilitant las representacions; *El buen callar*, comedia en 3 actes, estrenada á Madrid; *Boca de fraile*, juguet en 1 acte, última producció teatral estrenada; *La Dida*, novela; *Lo Rector de Vallfogona*, novela; *Lo Bruch*, narració.

Ha deixat comensada una obra ab lo títol de *La Salamancaquina*.

En nostre teatro Romea, ja de temps venia anunciants'hi una comedia seva en 3 actes, titulada: *Lo nuvi*.

drer los assumptos. Dit Monte 's compon de 193 socis, y á la Junta general á que 'ns referim n' hi assistiren uns 25, entre qual número hi ha compresos 8 ó 10 individus de la Directiva, no sent presents a'l acte de las votacions tots los que hi assistiren, per haversen anat alguns que 's cansaren de tractar de sos interessos. Aquets datos deuen tenirse presents per' apreciar la forsa que pòt tenir la solució donada á l' assumpto.

Anem a'l cas. Sembla que un soci de 'l Monte, trobant-se ausent d' aquesta ciutat, estiguè malalt, pero no cumplí lo que prevè l' article 22 de 'l citat reglament; y quant estiguè bo sollicitá la subvenció de 90 dias, temps que diu estiguè malalt, y passant per alt la tramitació, anem a'l acort prè per la Directiva, de que dit soci que pretenia lo cobro fos atès, satisfentli 360 pessetas; ab motiu de que aquella opiná en últim que l' article 58 punt 11 l' autorisaba per' resódrer en sentit contrari lo que clá y categórich prevè l' article 22. ¿Quín duple va trobar la Directiva per' resódrer de 'l modo que ho fèu 'l cas que 'ns ocupa? ¿Qué entenía per duples, la Directiva? ¿lò que ben clá está consignat en lo reglament, ó aquells cassos que no están previstos y que déu resódrer? Si de la autorisació que l' article 58—XI— dona á las Directivas s' en pòt disposar per' prescindir de 'l reglament, aquet sobra, y basta aquell sol párrafo. De pás direm, que n' va estranyar molt que en la ben escrita memoria de 'l senyor Secretari 's donès compte d' assumptos que de molt no tenian la importancia de 'l que 'ns ocupem, y que aquet no hi figurès, lo que proba que la Directiva debía créuer que son acort era lo mes natural y reglamentari.

Tres proposicions se presentaren en vista de las explicacions dadas per la mesa; las tres encaminadas á legalisar lo fet per la Junta Directiva ja que resultaba favorable á un associat. La primera tendia á que, interpretant los desitjos humanitaris que havian animat á la Directiva, s' adicionès lo reglament, en sentit de que 'ls cassos iguals que 's presentessin, se resolguessen en igual forma, ja que debían ésser suficientes las firmas de 'l párrafo, de 'l arcalde y un facultatiu que suscribissen un certificat. Dita proposició fou desetjada, no tenint altre vot en prò que 'l de 'l seu autor. La segona anaba encaminada á que los acorts consemblants presos per la Directiva no 's portessen á cap fins á la aprobació de la general, havent sigut retirada; y la tercera, que las Juntas obressin tal com 'ls hi dictès son criteri segons fossin lo modo de presentarse los cassos: aquesta fou aprobada. Acte seguit se procedí á la elecció de cárrechs, 'sent reelegits los que cessaban.

Ara be; aprobada aquesta última proposició, sembla que queda aprobada també la resolució de la Directiva a'l prescindir de 'l article 22 de 'l reglament; pero lo que no sabem és si tots los socis de 'l Monte están conformes en que un altre dia una Junta resolgui un cas igual, en lo sentit contrari, ó siga, que un malalt no déu cobrar per no haver cumplert ab lo que prevè l' article 22. ¿Pòt quedar aixís aquest assumpto? ¿Poden estar los socis de 'l Montepío á la discreció de una Junta directiva? ¿Pòt la Directiva véurer ab satisfacció que una altra un altre dia opinant lo contrari, encara que tart reprobí lo fet per aquella?

Totas las lleys sofreixen modificacions, fillas de la práctica en sentit de mellora, en vista de 'l modo com se resolen certs cassos que la conciencia dicta justos, havent vist sempre que lo bo déu acceptarse com á tal, y no 's pòt permètrer que un altre no segueixi fentho be.

Antes de presentarse 'l fet que 'ns ocupa, no és d' estranyar que ningú diguès res; pero avuy no pòt sèr: és precis que 'ls socis de 'l Monte no vulgan exposarse á no ésser considerats iguals. Tot aquet succehit és fill de la apatia que tenen los socis de montepíos.

Per avuy, prou.

MÚSICA FALSIFICADA

No entrarem á l' fondo de 'l assumpto que motiva aquestes ratllas, sens avants donar expressivas gracias á 'ls firmants de las cartas que hem rebut demanantnos nostre judici respecte la campanya oberta en *La Vanguardia* per E. Sunyol, y reforçada últimament en *La Esquella de la Torratxa* per P. de l' O, referent á la música religiosa que 's toca en las iglesias, la valia artística de 'ls mestres de capella y la *inspiració mística* de las obras de Palestrina y Victoria.

Es aquest tema tan vast, de límits tan espayosos, de punts tan importants y de transcendència tanta, considerat baix lo punt de vista musical religiós, que per tractarlo com se mereix, tindriam de menester un espay de que avuy no podem disposar per las imprescindibles necessitats de 'l periódich.

Pero lo que si farem, en atenció á la suma amabilitat de 'ls firmants de las cartas de referencia, és dir quatre paraulas, puntualisar las impresions sujeridas per la lectura de 'l article de D. E. Sunyol, publicat en *La Vanguardia*, y per la Crónica de P. de l' O. insertada en *La Esquella de la Torratxa*.

Los dos citats escriptors abogan en sos treballs pèra que 'l Sr. Bisbe fassi desterrar de las iglesias tota la música que no sia de Palestrina y Victoria.

Las pretensions no són fluixas; las conseqüències poch meditadas; de 'ls autors elegits, agraciats pe 'l privilegi, desconegudas sas obras per la major part de músichs y posadas en dupte sas condicions artísticas y fins negada la possibilitat d' execució avuy dia dintre l' iglesia.

Lo treball de 'l Sr. Sunyol que ab una serietat casi pedantesca, va dirigit á nostra Superior Autoritat Eclesiástica, está faltat de base: primer, perque no 'ns demostra de una manera inconcusa ab detingut estudi analítich, fundamentat en la ciencia, guiat per l' alta filosofia que inclou la celebració de la missa y la elemental y rudimentaria interpretació de sa lletra, tenint per objectiu la patenta demostració de sas bellesa, la inmensa superioritat que resulti existir entre las obras de Palestrina y Victoria y las d' autors d' aquest sigle que han portat a'l temple torrents de inspiració mística, veraders modelos de música litúrgica, que agermanadas porta en sas notas l' esprit que integra la creencia de nostra religió, cimentada en la diafanitat de la fe y ab la severitat de son rito grave, majestuós y segon, per no ésser lo Sr. Sunyol; ni sisquera aprenent de música; per estar incapacitat de parlar de cosas que no entén; per mancarli l' autoritat que dona, dintre l' especial carrera de cada hu, l' estudi de tots los elements que constitueixen la mateixa; per no poder dir sino lo que tothom sab; que sas impressions tenen de sér atenuadas pe 'l temor de la inseguritat provinent de ignorar l' assumpto de que 's tracta, y, en fi, per véure'hi en lo Sr. Sunyol, potser l' agent propagandista de casa editorial.

D' ahont ha nascut aquest entusiasme en lo Sr. Sunyol, 'sent inginyé industrial com és, envers la música de Victoria? De las audicions que n' ha donat la societat coral *Orfeó Catalá*?

Donchs á nosaltres que també l' hem sentit per tan aplaudida societat; nosaltres que la portem sabuda de memoria per haverla *llejit y estudiat*, y fins haver sigut objecte de controversia ab sabi crítich musical, no 'ns ha entusiasmat ni poch ni molt perque inconscientment, a'l sentir sas embolladas notas de sas imitacions contrapuntísticas nos hem recordat de las missas de Cherubini; de la de'l sabi mestre per tothom respectat, D. Hilarion Esclava, de la de'l eminent contrapuntista Andreu; de la de'l mestre Saint-Saëns, y, per final, de las de'l mestre Gounod. D' aquest últim la mes inspirada y la mes gran de todas, la que dedicá á la memoria de Joana d' Arc.

Y no perque aquestas siguin copia ni tinguin alguna reminiscencia que recordar fassin las de Victoria, no; sino per la inspiració de que están ensopadas, pe'l sentiment de que están plenas sas melodias y per la fiel interpretació que han donat á la lletra. Cosas aquestas que no 's troban en las missas de Palestrina y Victoria.

Si 'l Sr. Sunyol fos músich, ó entengués una miqueta de música, ab molt gust li oferiríam las planas de nostra humil periódich, perque 'ns demostrés lo contrari de lo quedeixem exposat, y lo cert de sas apreciacions. Pero no ho es.

Si fos músich, partitura en má, nos ensenyaria los passatjes mes sentits y culminants de la tan alabada música religiosa de 'l sigle XVI y apoyat en los coneixements que l' estudi facilita, nos posaria á la vista bellesa que nosaltres tot y haver estudiat música, no las hi han trobat.

Per això, repetim, no és estrany que la idea laudable en part, de 'l Sr. Sunyol, no hája passat, pe'ls efectes que 's proposaba, de 'ls primers esglahons de la escala de 'l palau de 'l Sr. Bisbe.

Això és lo queensem y lo que debem de 'l treball insertat en *La Vanguardia*, firmat pe'l Sr. E. Sunyol.

Dissapte parlarem respecte á 'l de P de l' O.

ARMANDO DE LA FLORIDA.

Ayuntamiento de Madrid

Saló de descans

— Demá diumenje per la nit, en l' «Ateneo de S. Ger vasi», tindrà lloch por la companyia que dirigeix don Albert Deu, una representació de'l drama *Vida alegre y muerts triste*, prenenthi part en lo desempenyo las señoras Guerra, Balestroni y Cuyás, y 'ls Srs. Deu, Coll, Terrés, Aymerich, Marxuach, Ballart y Terssl.

Se representáren ademés la comedia en un acte de J. Capdevila *A mitj cami* y 'l jugueta en un acte de D. Lluís Millá *La capsesa de ls petons*, obra en la qual la senyora Angelina Balestroni s' hi distingeix molt.

— La tiple Srta. Quetcuti, tan aplaudida en aquesta capital y que ha estat últimament en un de 'ls teatros de Córdoba alcansant també merescuts aplausos, torna á formar part de la companyia de 'l Circo Espanyol, y fa las delicias de 'l públich en *La Mascota* y *Miss Helyett*.

ARXIU Y COPIISTERIA

de vers y música

Joseph Bonnin

PUNTUALITAT Y ESMERO EN SERVIR

— Passatge de Madoz, núm. 5, 2.ª —

Gran establecimiento de música

Instrumentos, pianos y armoniums, de

● JUAN AYNE ●

FERNANDO VII, 51 y 53 y CALL, 22.—BARCELONA

~~~~~ Especialidad en pianos de alquiler. ~~~~~
Guitarras desde 5 pesetas.

NO MAS TIFUS NI GASTRICAS

LIQUIDO DIOFCORIDES (USO EXTERNO)

Este maravilloso liquido reduce en 24 horas, en un 50 por 100 la fiebre de dichas enfermedades, sin prescindir del tratamiento facultativo.

D' pósito: Farmacia, Plaza de las Ollas, número 8, Barcelona.—Puntos de venta: Farmacias, calle de Santo Domingo, 22 y Mayor, 74, Gracia.—Prospectos gratis.—Frasco, pesetas 5.

À CASARSE TOCAN

Por 30 duros el mobiliario siguiente:

Una cama Viena (matrimonio), un sommier muelles (matrimonio), una cómoda con mármol, seis sillas regilla, una mesa de noche con mármol, una mesa de comedor, seis sillas idem, un elegante espejo y perchas.

Además hay camas de Viena á 20 pesetas, y de matrimonio, á 35. Sillas de regilla á 44 pesetas docena. Juegos de lavabo Viena mármol á 24, y gran surtido de muebles de todas clases á precios de fábrica.

LA IMPERIAL, Conde Asalto, 25

La gran Liquidación

La casa que da los muebles más sólidos y más baratos

UN MOBILIARIO NON PLUS ULTRA

Una cama de Viena ó de hierro (matrimonio), un sommier, un colchón, una cómoda con mármol, 6 sillas regilla, una mesa de noche, un espejo, una mesa de comedor, 6 sillas y un palanganero.

todo por 30 duros

Hay camas de Viena con somier, colchón y almohada

A 32 PESETAS

Riera Alta, núm. 48 - Barcelona

Imp. Pujol y C.^a - Tallers, 45.—Barcelona